

ת"פ 39990/12/18 - מדינת ישראל נגד טאהא זידאן, מג'ד עזאם, אברהמים זידאן

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 39990-12-18 מדינת ישראל נ' זידאן ואח'

לפני כבוד השופט דניאל פיש

המאשימה
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד מוחמד מולא - פרקליטות מחוז
חיפה

נגד

הנאשמים

1. טאהא זידאן
- ע"י ב"כ עו"ד מוחמד שאמי
2. מג'ד עזאם
- ע"י ב"כ עו"ד לידאווי
3. אברהמים זידאן
- ע"י ב"כ עו"ד יוסף שלבי

גזר דין

1. הנאשמים הודו בהתאם להסדר טיעון חלקי שלא כלל הסדר אודות העונש, בעבירות הבאות: עבירות בנשק לפי סעיף 144(א) רישא + 144(ב) רישא לחוק העונשין (נאשם 1 בלבד); סיוע לעבירות בנשק לפי סעיף 144(א) רישא + 144(ב) רישא לחוק העונשין (נאשמים 2-3 בלבד); מעשה פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338(3) לחוק (ביחס לנאשם 1 בלבד) סיוע למעשה פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338(3) (נאשמים 2-3 בלבד); איומים.

2. על פי האמור בכתב האישום, הנאשם 1 הוא אחיו של מוסטפא מאדר זידאן ונאשמים 2-3 הם קרובי משפחה של השניים. עדנאן חלומא (המתלונן) מתגורר ממול לביתו של פאתחי זידאן בכפר מנדא ובמועדים הרלבנטיים לכתב האישום שימש המתלונן גזבר מועצת כפר מנדא כאשר בסוף אוקטובר 2018 נערכו בחירות לרשויות המקומיות.

במועד שאינו ידוע למאשימה בדיוק, לפני השעה 22:30 ביום 3.12.18 קשרו הנאשם 1 ומוסטפא קשר לזרוק לעבר ביתו של המתלונן חפץ ובתוכו חומר נפיץ. במסגרת הקשר ולשם מימושו נסעו הנאשמים ברכב בבעלות אביו של הנאשם 2 לכיוון בית עסק לשטיפת רכבים של מונתאסר זידאן בכפר מנדא, כשהנאשם 2 נוהג. שם פגשו את מוסטפא. נאשמים 1 ו-3 יצאו מהרכב והלכו יחד עם מוסטפא למקום סמוך ולקחו חפץ ובתוכו חומר נפיץ שהיה עטוף בשקית ניילון שחורה ואז חזרו כולם לרכב שהנאשם 1 יושב במושב הקדמי ליד הנהג ומחזיק את השקית. החפץ הנפיץ הורכב מלפחות 4 קנים מקרטון בקוטר חיצוני של 24 מ"מ כל אחד שמקורם בכוורת זיקוקים. לכל אחד מהקנים הוכנס אום ברזל של כ-14 מ"מ במשקל 6.6 גרם. פתחי הקנים נאטמו באמצעות חומר איטום גמיש ולקנה הזיקוקים הוצמדו בקבוק פלסטיק בנפח 500 מ"מ ולמיכל מתכת המשמש לגז גפ"ם. הבקבוק הכיל חומר בעירה מסוג בניזין. קנה הזיקוקים, הבקבוק והמיכל אוגדו באמצעות סרטים דביקים צרים וחוט חשמל. מדובר בחפץ הנפיץ שבכוחו להזיק אדם בעת התפוצצותו. צוין שהצמדת בקבוק עם בניזין למיכל גפ"ם לחפץ נפיץ יכולים לשמש כמגבירי בעירה.

עמוד 1

בהמשך נאשם 1 ומוסטפא נסעו ברכב כשהם מחזיקים ונושאים ומובילים את החפץ, ונאשמים 2-3 מסייעים. כעבור מספר דקות בסמוך לשעה 23:00 הגיעו הנאשמים עם הרכב בסמוך לביתו של פאתחי, מהרכב יצאו מוסטפא ונאשם 1 כאשר נאשם 1 מחזיק בידו את השקית ובה החפץ הנפיץ. נאשם 1 ביקש מנאשם 2 לעשות פניית פרסה במקום ולהתכונן לבריחה והאחרון אכן עשה זאת. נאשם 1 ומוסטפא נכנסו לחצר ביתו של פאתחי והגיעו לצידה המערבי. בשלב זה הדליק נאשם 1 פתיל שהיה מחובר לחפץ הנפיץ. מיד לאחר מכן זרק את החפץ לכיוון צידה המערבי של חצר ביתו של פאתחי לעבר חצר ביתו של המתלונן. החפץ הנפיץ פגע בשער הכניסה לחצר הבית של המתלונן והתפוצץ על המדרכה והכביש תוך גרימת קול נפץ. מיד לאחר מכן רצו הנאשם 1 ומוסטפא לכיוון הרכב, נכנסו אליו וברחו.

טיעוני המאשימה לעונש:

3. נטען שהסיכון במעשיהם של הנאשמים היה רב כיוון שהחזיקו חומר נפץ נפיץ ונשאו אותו והובילו אותו ואף השליכו אותו על בית מגורים בשעת לילה מאוחרת בו היו אנשים בבית. נטען שרק בגלל המזל לא נגרם בסופו של דבר נזק לגוף ושאת העניין הזה לא ניתן לזקוף לטובת הנאשמים כיוון שלא הם שלטו במי יפגע המטען (ע"פ 5995/11 **ראיד בדראן נ' מדינת ישראל**).

4. נטען שכל הנושא של מטעני חבלה וחומרי נפץ מהווה סיכון רב לציבור (ת"פ 54104-07-12). נטען שנפגעו הערכים החברתיים של שמירה על שלום הציבור וביטחון, ואף איום הערך של חיי אדם ושלמות הגוף. באשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה נטען שמדובר במעשים מתוכננים - שרשרת אירועים שכללה הצטיידות, הגעה לזירה, הכנה להימלטות, וזריקת חפץ נפיץ שהוא עצמו הוכן מראש.

5. תואר חלקו היחסי של כל אחד מהנאשמים בהתאם לחלקו בכתב האישום כאשר נטען שנאשם 1 היה הדומיננטי ונאשמים 2-3 סייעו לו. נטען שהיה יכול להיגרם נזק משמעותי מביצוע העבירות ושהנסיבות שהביאו את הנאשמים לבצע את העבירה היו פסולות והם היו צריכים להבין בהיותם בוגרים את הפסול במעשיהם ולהימנע מהם.

6. באשר למדיניות הענישה צוינו המקרים הבאים:

ע"פ 6210/13 **גונן נ' מדינת ישראל** - שם הורשע המערער במסגרת הסדר טיעון בשתי עבירות של נשיאה והובלת נשק (מטעני צינור) ונידון ל-30 חודשי מאסר בפועל. הערעור נדחה.

ת"פ 29839-07-11 **מדינת ישראל נ' צובר** - שם הורשע נאשם במסגרת הסדר טיעון בנשיאת נשק (מטען חבלה) מעשה פזיזות ורשלנות והפרעה לשוטר. נגזרו עליו 34 חודשי מאסר בפועל.

ע"פ 5995/11 **ראיד בדראן נ' מדינת ישראל** - (14.10.12) שם הורשע מערער לאחר הליך גישור בביצוע עבירות של היזק בחומר נפיץ בעבירות בנשק (נשיאה + הובלה) הוא השיג מטען חבלה מאולתר והשליך אותו לחצר ביתו של

המתלונן. נגזרו עליו 3 שנות מאסר (במקום 4 שנגזרו בבימ"ש קמא).

ת"פ 12406-11-15 **מדינת ישראל נ' אברג'יל** - שם הנאשמים הורשעו על פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון בעבירות של קשירת קשר לייצר מטען חבלה מאולתר. יוצרו שני מטענים מאולתרים, האחד הונח ברחוב והשני הונח על מדרכה. אחד מהם התפוצץ. על אחד הנאשמים נגזרו 30 חודשי מאסר ועל השני 5 שנות מאסר.

ת"פ 33009-05-16 **מדינת ישראל נ' ג'רבי** - שם הורשע נאשם לאחר ניהול הוכחות בעבירות של החזקת נשק שלא כדין וניסיון ייצור נשק שלא כדין וייצור נשק שלא כדין כאשר הנאשם החזיק במכוניתו עת שנעצר צינור מתכת וחומרים שעומים ניתן ליצור מטען מאולתר. הוא נעצר ונמצא באותו זמן בחורשה מטען תבערה שהורכב מבקבוקי פלסטיק, חומר דליק ואמצעי איזון שחוברו לשעון. נקבע מתחם שבין 2-5 שנות מאסר ונגזרו 40 חודשי מאסר.

ת"פ 49995-09-17 **מדינת ישראל נ' עלי** - שם הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות של ייצור נשק והחזקת נשק והחזקת סכין שלא כדין, כאשר הוא ייצר מטען מאולתר מזיקוקים מפורקים שנשפכו לתוך מיכל מתכת גלילי אליו חובר טיל וסרט בידוד. ביהמ"ש קבע מתחם ענישה שבין 6-18 חודשי מאסר בפועל ובסוף גזר 6 חודשים על הנאשם שרוצו בעבודות השירות.

ע"פ 5336/13 **אברהם צדוק נ. מדינת ישראל** (17.11.2013) - באותו מקרה המערער הורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירה של נשיאה והובלת נשק, כאשר הוא הוביל מטעני חבלה תוצרת בית. הוא נידון ל-20 חודשי מאסר בפועל על ידי הערכאה הדיונית. בית המשפט העליון דחה את הערעור מטעמו להקלה בעונש, והדגיש את מסוכנתם הרבה של חומרי הנפץ ומטעני החבלה, שהם בבחינת סכנת נפשות של ממש.

7. נטען למתחם ענישה ביחס לנאשם 1 בין 3-8 שנות מאסר ולנאשמים 2-3 בין 2-4 שנות מאסר. המדינה ביקשה להטיל ענישה ברף התחתון ביחס לנאשם 1 וברף הבינוני לגבי נאשמים 2-3 ולהוסיף עונשי מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

8. בדיון הוסיף ב"כ המדינה, שיש לשים את דגש על נסיבות ביצוע העבירה שמתקיימות לחומרה, וזאת על אף שאין מדובר במטען קטלני, ואולם נעשה שימוש בחומר נפיץ בסופו של עניין. הוסף כי, מטען חומר זה יכול לפצוע והמטען עצמו נזרק לעבר ביתו של המתלונן בשעת לילה, שעה שבדרך כלל שוהים אנשים בבית. נטען שהיה קיים פוטנציאל משמעותי לגרימת נזק.

טיעוני הנאשמים לעונש:

9. ב"כ הנאשם 1, טען שכבר בתחילת הדיונים ניתנה הודאה בעובדות, אך לא במהות כאשר טען שלא מדובר במטען חבלה. על עניין טכני זה סב מרבית המשפט והדיונים, ואף היה צורך לחקור את החבלן ואת העדים ממעבדת

החבלה שלאחר מכן כתב האישום תוקן. נטען שלא נמצא אירוע דומה בפסיקה, צוין שהנאשם הודה בהזדמנות הראשונה בכתב האישום לאחר תיקונו. ביחס לתסקיר נטען שהשיחה האחרונה לצורך התסקיר המשלים נערכה בטלפון לאור מצב החירום במדינה, ובשונה ממה שדווח הנאשם 1 הביע מוכנות להשתתף בקבוצה טיפולית. נטען שאין זה ברור כיצד קצינת המבחן הגיעה למסקנה אחרת. הודגש מצב משפחתו של הנאשם 1, שהוא נשוי עם שני ילדים קטנים שאחד מהם סובל מבעיות בריאות. נטען שהנאשם עצמו מעד מעידה חד פעמית ומביע חרטה. נטען עוד שהיחסים עם המתלונן חזרו להיות תקינים, כפי שהיו לפני המקרה. נטען עוד שלנאשם הייתה פגיעה כלכלית קשה מאוד כתוצאה מההליך. ב"כ הנאשם 1 הזכיר את הפסיקה הבאה-

ת"פ 8338-12-13 **מדינת ישראל נ. מוחמד זידאן**- באותו מקרה הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות נשק, כאשר הוא הוביל רימון יד הולם ברכב. באותו מקרה ניתן תסקיר חיובי, שהדגיש שמדובר באדם צעיר נורמטיבי, ללא מעורבות בפלילים. בית המשפט קבע מתחם ענישה שבין 6-36 חודשי מאסר, אך באותו מקרה העדיף שיקולי שיקום והודיע על כוונתו להטיל מעצר שירות בעבודות שירות.

ת"פ 13327-05-10 **מדינת ישראל נ. אחמד אבו דאהש**- שם הורשעו הנאשמים על פי הודאתם בכתב אישום מתוקן בעבירה של הובלת חומרי נפץ ועיסוק בחומר נפץ לפי סעיף 10 ו- 19 (א) לחוק חומרי נפץ וסעיף 29 (ב) לחוק העונשין, כאשר הם נסעו ברכב בשעות לפנות בוקר, ועימם פגז זיקוקים בקוטר 70 מ"ל אליו מחובר פתיל. בית המשפט הטיל מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים וקנס.

10. נטען עוד כי המטען נזרק בשעה שלא היו אנשים בחוץ, ורמת הסיכון לפגיעה בגופו של אדם הייתה נמוכה מאוד. הסנגור ביקש להסתפק בתקופת המעצר וההרחקה במסגרת התנאים המגבילים שהוטלו, ולחילופין להטיל עונש מאסר בעבודות שירות. הנאשם 1 עצמו הביע חרטה על מעשיו וטען שמדובר במעידה חד פעמית שלא משקף את מהלך חייו, והדגיש פעם נוספת שהוא אמר לקצינת המבחן שהוא מוכן להשתתף בקבוצה הטיפולית.

11. ב"כ הנאשם 2 טען שטיעוני המדינה מחמירים מעבר למידה, וכי הפסיקה שהובאה אינה רלבנטית למקרה. נטען שלנאשם 2 תפקיד משני בביצוע העבירות, ולכן הורשע רק בעבירת סיוע. הוזכר שהוא היה הנהג בלבד, לא נגע במטען וכי בכלל השתתף באירוע באופן אקראי כיוון שעבר במקום. נטען שנאשם 1 פעל בעצימת עיניים, ובחוסר הקשבה ושאל לו דפוסים עברייניים והוא שיתף פעולה עם חוקריו בהזדמנות הראשונה. באשר להמלצת שירות המבחן, נטען שהנאשם 2 הביע את הנכונות להשתתף בקבוצה לא כפי שנרשם, נטען שהמתחם הראוי נע בין שהות לתועלת הציבור עד לחודשים ספורים בעבודות שירות. לעניין זה הוזכר ע"פ 116/13 **אור וקנין נ. מדינת ישראל** (31.7.2013)- שם נגזרו על המערער מאסר בפועל של 7 חודשים לאחר שהורשע בהודאתו בסיוע לביצוע העסקה שיש עמה מסירת החזקה בנשק (מטען חבלה מאולתר ופגז זיקוקים). הערעור נדחה כאשר הייתה חוות דעת שלילית מטעם הממונה על עבודות השירות. צוין עוד שבין הנאשם 2 לבין המתלונן אין יריבות או סכסוך. נאשם 2 עצמו טען שהוא אדם נורמטיבי, ונקלע לסיטואציה באופן מקרי ואינו מעורב בסכסוכים.

12. ב"כ הנאשם 3 טען שהנאשם 3 לקח אחריות על מעשיו והביע חרטה אמיתית והוא מתכוון לחזור למוטב. נטען שהוא לא היה דומיננטי בביצוע העבירה, וכי ההליך התארך שלא באחריותו. נטען שמדובר באדם נורמטיבי שמתגורר

בסמוך למתלונן ומנהל מערכת יחסים תקינה עמו, נטען שהנאשם הודה בחלקו כבר בשלב החקירה, וכי מדובר במעידה חד פעמית. הודגש שהנאשם שהה מאחורי סורג ובריח 25 ימים טרם שוחרר, לאחר מכן שהה במעצר בית משך תקופה ונמצא עדיין בתנאים מגבילים, שכאשר לא נשמעו לחובתו הפרות כלשהן. הסנגור הפנה לת"פ 4995-09-17 **מדינת ישראל נ. עלי** (לא נמצא במערכת הנבו). שם לפי הטענה הטיל בית המשפט מאסר בפועל על עבודות שירות, מקרה הרבה יותר חמור מאשר מדובר בסיוע. נטען למתחם של מאסר על תנאי עד למס' חודשים של עבודות שירות. נאשם 3 התנצל והביע חרטה.

התסקירים:

13. ביום 10.3.20 הוגשו תסקירים ראשוניים לגבי כל אחד מהנאשמים. ביחס לנאשם 1 (טאהא) צוין שמדובר באדם בן 31, נשוי ואב לשני ילדים קטנים שטרם מעצרו עבד כעצמאי בתחום השיפוצים. הוא ללא עבר פלילי. לטענתו בתקופת המתח בכפר מנדא דאג הוא ומשפחתו להגן על המתלונן ממשפחת זידאן וטען שמספר ימים טרם האירוע המתלונן קילל והטיח בפני אימו של הנאשם טענות בקשר לאי יכולתם להגן עליו, דבר שגרם לכעס רב אצל הנאשם 1. תוארה התרשמות שהנאשם 1 ער לחומרה המיוחסת לו וחווה את מעצרו ואת מעצר הבית באופן מרתיע ומציב גבולות. תואר שתפקודו משך השנים היה תקין אך תוארו קשיים בוויסות תגובות בקשר בין אישי ועמדות נוקשות ושהוא עלול להגיב בתוקפנות. הוערך כי דפוסים מסוימים של התנהגות עבריינית שבדר"כ לא משתמש בהם, צפו בשעת משבר ולחץ. בסיכומי של עניין במאזן בין גורמי סיכוי לשיקום לעומת גורמי סיכון, צוינה פרגנוזה נמוכה לשיקום ולא הובאה המלצה טיפולית.

על רקע ממצאי התסקיר הנאשם ביקש (יחד עם הנאשמים האחרים) שתינתן לו אפשרות לערוך תסקיר משלים כיוון שהוא מעוניין בנתיב שיקומי. ואולם, תסקיר משלים שהוגש ב-11.5.20 לא שינה מההמלצה הקודמת, כאשר צוין שנלקחה אחריות פורמלית אך נשלל תכנון ולטענתו זרק רק זיקוק לעבר ביתו של המתלונן ולא חומר נפץ, והוא המשיך להתמקם בעמדה קורבנית, לפיו כתב האישום נופח מעבר לפרופורציה. בסופו של עניין לא שינה ממסקנתו הקודמת.

14. ביחס לנאשם 2 (מאג'ד) תואר שהוא בן 23, רווק, שנמצא בתנאים מגבילים, ועובד בחברת יפאורה. אין לחובתו הרשעות פליליות. הוא הביע חרטה על כך שנכלא לסיטואציה אך התקשה לקחת אחריות. הוא שלל נזקקות טיפולית. שירות המבחן התרשם מנזקקות טיפולית גבוהה אך שהנאשם 2 אינו בשל וניתנה פרגנוזה שיקומית שלילית.

15. בתסקיר המשלים מיום 11.5.20 לא שונתה המסקנה, אך לצד זה צוין שענישה שאינה שיקומית עלולה להביא לרגרסיה בתפקודו והתחברות לתרבות עבריינית, אך בכל זאת לא הובאה המלצה.

16. ביחס לנאשם 3 (איברהים) צוין שהוא בן 25, נשוי ואב לילדה בת שנתיים וחצי ושוהה בתנאים מגבילים. עובד בתחום החקלאות בעסק שמנהל אביו. הוא נעדר עבר פלילי ותפקודו היה נורמטיבי עד למעצרו. הוא ביטא מוכנות להשתלב בטיפול מאימת הדין ולא מתוך חיבור פנימי והצורך לעריכת שינוי, וניתנה פרגנוזה טיפולית נמוכה. בתסקיר משלים לא שונתה המסקנה האמורה.

דין והכרעה:

17. במקרה דין, נפגעו הערכים המוגנים של שמירה על שלום הציבור וביטחון הפרט במקום מגוריו. על פי סעיפי האישום, תפקידו של הנאשם 1 היה המרכזי ותפקידם של הנאשמים 2 ו-3 היו בבחינת סיוע. ברור שמבחינת הנאשם 1 התקיים תכנון מוקדם, כאשר המטען הוכן מראש, והשלושה נסעו בשעת לילה מאוחרת בקרבת ביתו של המתלונן. עם זאת, יש לציין שמדובר בחפץ נפיץ שאמנם מסוכן אך אין מדובר במטען בעל רמת סיכון גבוהה ביותר. הנאשמים היו צריכים לדעת את הפסול במעשיהם ולהימנע מהם.

18. בנסיבות, המתחם ההולם ביחס לנאשם 1 עומד על בין 6 חודשי מאסר לבין 18 חודשי מאסר. וביחס לנאשמים האחרים, בין 3-9 חודשי מאסר.

19. בכל הקשור לענישה בתוך המתחם, נראה שאכן מדובר במעידה חד פעמית וכי ההליך היווה גורם מרתיע משמעותי עבור הנאשמים. בכל הקשור לענישה בתוך המתחם, ותסקירי המבחן שנערכו, נראה שאכן ייתכן שחל אי הבנה בין הנאשמים לבין שירות המבחן בשיחות האחרונות. אולם, עם זאת אין עדיין לומר כי מדובר בתסקירים חיוביים מאד וזאת על אף שבתסקירים לא נמצאה עדות לדפוסים עברייניים מושרשים אצל מי מהנאשמים.

בסופו של עניין בשקלול הכולל של הנסיבות, הגעתי למסקנה שיש להטיל ענישה כלדקמן:

נאשם 1:

- א. 9 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות, בתנאי שתינתן חוות דעת חיובית מהממונה על עבודות השירות.
- ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים כאשר התנאי יופעל במידה והנאשם יעבור עבירות נשק או אלימות.
- ג. פיצוי בסך 2,500 ₪ למתלונן לתשלום עד ליום 30.7.20.

נאשמים 2-3:

- א. 4.5 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות, בתנאי שתינתן חוות דעת חיובית מהממונה על עבודות השירות.
- ב. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים כאשר התנאי יופעל במידה והנאשמים יעברו עבירות נשק או אלימות.
- ג. פיצוי בסך 1,250 ₪ מכל אחד מהנאשמים למתלונן לתשלום עד ליום 30.7.20.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ט' סיוון תש"פ, 01 יוני 2020, בהעדר הצדדים.